

характеръ-тъ. Л. Д. 75 р. 73. Нито една майка нѣма да извади очитѣ на единъ князь, който е харесалъ дъщеря ѝ (*weil er ihre Tochter schön findet*). Э. Г. 60. Харесвамъ (са) нѣкому, правлюсь кому либо. Въ тая къща са пампало едно чернооко сѣрненце, което му са харесало. З. 194. Мома и момче, като ся харесатъ, родители-тъ на момче-то ходятъ у момини сами, и на мома-та даватъ единъ нишанъ отъ нѣколко жълтици. Ч. 92. „Не харесва ми са тая работа“. З. 19. Вино-то нийдѣ не му са сладило жени-тъ нийдѣ не му харесвали. Л. Д. 75 р. 147. Сѣки грабилъ и изнасялъ онуй, кое-то му по-харесвало. *ib.* 76 р. 183. О! какъ бѣснейше като чу само да си харесала на князѣтъ! Э. Г. 35.

**Харѣжъ** м. сс. **Харѣзвамъ** м. дл. (*греч. харіѡ*), подарю, дарю: „Та що ли да ти харижа?“ М. 118. Хазни-ти да ми харижеш... Че му хазни-ти харизах. Д. 19, 66. 71. 94. Всичко да им харижем Нас да поменуват. Д. 28, 69—70. Слѣвей Марійка молеше... Ала ми остави крицѣ та Че имам дрѣбни слѣвец, Слѣвец да си отхранѣ, Едно-то да ти харижѣ. Д. 58, 19. 23. 26. Аз ти харизвам крицѣ-та. Д. 58, 29. Магарещина-та ся харизва. Ч. 182. На харизанъ конь, зѣбы-тъ ся не глѣдять (*дареному коню въ зѣбы не смотрятъ*). Или: На харизано магаре, зѣбы-тъ ся не глѣдять. Ч. 190. Харизанъ оцетъ отъ медъ (е) по-сладѣкъ. Ч. 236.

**Харизма** с. ж. (*нѣгр. харізма*) подарокъ: Тѣзи дрѣхи ми са харизма—дарения.—„Иди, донеси дѣте-то, Харизмо да му харижа, Що е най болѣ у стадо“. Ч. 338.

**Харманъ**\* (*kharman, et Khurmen, s. p. com. kharman. 1. Aire où l'on bat le blé. 2. Récolte*) с. м. гумно, токъ: Гумно (харманъ). Трудъ, 72. С'брало са ѝ хурѣ гуламу На аговити хармани На субашкити ливади. *ib.* 335. Като излезеше единъ човѣкъ два пѣти въ годината за тая нива, то по харманъ имъ прѣщеше отъ жито единъ коджа-бѣйлишкѣй хамбаръ. Зк. 16.

**Харо** с. м. съ этимъ, словоъ по объясненію Верковича, соединяет-ся понятіе о старомъ или дурномъ челоѣкѣ (она речъ што значи, ни ми нитко знао казати; подъ ономъ речи разуме се нешто презрительно, старо и ружно;—сравни Харонъ В.): Обаче елинскій Харо ся възпомянува подъ истое свое имя. Слушалъ съмъ еще отъ младости да плащѣтъ жени малая дѣца, кога плачѣтъ или не мируватъ. Мълчи че Харо иди да ти зѣми! А виждалъ съмъ стары бабы да гуждѣтъ в' уста мъртвецу по единъ банъ (пепѣзъ) съ кого го погрѣбѣватъ, и една свящницѣ му турѣтъ въ рѣкъ. Това исто сѣ' творили и стари Еллини. Гуждали сѣ в' уста всякому мъртвецу по едно лукато (оволов) за да плати Харону подвозъ у пѣкълъ, а за свѣщъ казвѣтъ Българи да му свѣти